

delst, i Aaret 1867 affattet, Udkast til Straffelov for den danske Krigsmagt viser, at Udkastet „forefat Befalingsmand“ i flere Paragrafer er forandret til „Forefat“. Grundene hertil ere ikke udviklede, men maa antages at ligge deri, at under „Forefat“ anses indbefattet saavel de militære Befalingsmænd som de civil-militære Embedsmænd. Derved bliv Straffebestemmelserne i dette Kapitel strengere, og Afvigelsen fra den almindelige Straffelov større end nødvendig, men da det ikke synes at være fornødent at stærke Straffene for de Civil-Militæres Bedkommende, der ville have tilstrækkelig Bessyttelse i den almindelige borgerlige Straffelov, skal Mindretallet (Drit) tillade sig at foreslaa, at i §§ 99, 100, 103, 104 og 105 „Forefat“ forandres til „Befalingsmand“.

Udvalgets Flertal har ikke kunnet tiltræde disse Endringsforslag. Som det ses af de nævnte Paragrafer, fastsætte disse Straffe for de „Krigsmænd“, der forbryde sig imod „Forefatte“, og Udvalget skjønner ikke rettere, end at det er i sin Orden, at den civil-militære Embedsmand, naar han staar som Forefat, nyder samme Bessyttelse imod Undergivne som den militære Forefatte.

Til § 104.

Det følger allerede af Paragrafens forudgaaende Bestemmelser, at Hovedmanden i et Mytteri, der har tilsigtet et særdeles farligt Oprør, som vilde have hørt under § 100, under ingen Omstændighed kan belægges med Straf under 5 Aars Strafarbejde, og det, som skal udtales i Paragrafens tredje Punktum, er derfor alene, at Straffen for Hovedmanden i saadant Tilfælde endog kan stige til Livsstraf. I Overensstemmelse hermed foreslaar Udvalget derfor dette Punktum omændret (Endringsforslag Nr. 59).

Da Meningen med Bestemmelserne i Paragrafens tvende sidste Stykker ikke kan være anden end, at fastsætte den laveste Grad (Halvdelen), hvortil Straffen for Mytteri efter Paragrafens almindelige Regel i første Stykke kan ned sættes, naar den tilsigtede Forbrydelse vilde have medført Livsstraf eller Strafarbejde

paa Livstid, — i første Tilfælde Strafarbejde paa 12 Aar, i sidste lige Arbejde i 9 Aar, men dette Forhold allerede er udtalt i § 12 af almindelig borgerlig Straffelov, hvortil § 8 i Udkastet henviser, foreslaar Udvalget, at disse Stykker udgaa af Paragrafen, og det saa meget snarere, som hele Paragrafen herved vil vinde i Klarhed (Endringsforslag Nr. 60).

Til § 108.

Det eneste Tilfælde, i hvilket der kan anvendes Straf efter § 100, er det i Paragrafens Slutning omhandlede, at der er øvet Vold imod Befalingsmanden for nogen militær Afdeling; § 100 bør derfor ikke nævnes i den almindelige Regel om Straffen, men alene som Undtagelse (Endringsforslag Nr. 61).

Til § 109.

Med Hensyn til Endringsforslagene til denne Paragraf henholder Udvalget sig til det ved §§ 66 og 67 samt § 94 Anførte.

7de Kapitel.

Om andre Forbrydelser med Hensyn til Forefatte, Overmænd og Vagthavende.

Til §§ 112, 114, 115 og 116.

Efter den bestaaende Subordinations Anordning af 27de April 1792 ere de Regler, der gjælde for de Civil-Militæres Bedkommende, forskjellige fra dem, som gjælde for de egentlige Militære, og denne Forskjel er ogsaa opretholdt i Lovudkastene af 1850 og 1867 i Erkjendelse af, at de særegne Grunde, som medføre, at strenge Straffe maa bestemmes for Tilfidsættelse af Lydighed og Respekt i militære Forhold, kun passe paa de egentlige Krigsmænd, men ikke paa de civil-militære Embedsmænd, saasom Læger, Regnskabsførere, Auditorer m. fl.

Det synes saaledes rigtigst, at Straffebestemmelserne for deres Pligtovertrædelser blive noget forskellige, hvilket sker, naar man for deres Bedkommende optager en særegen Paragraf, ligelydende med § 129 i Lovudkastet af 1867, som fastsætter Straf for de civil-mili-